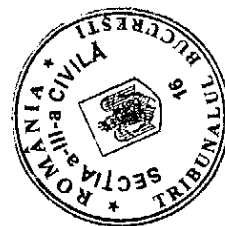

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A III-A CIVILĂ

Dosar nr. 6824/303/2017

DECIZIA CIVILĂ NR. 206 A
Ședința publică din 23.01.2018
Tribunalul constituit din:
Președinte: Andrei Gongone
Judecător: Iulian Panait
Grefier: Andreea Ababei

Pe rol fiind soluționarea cererii de apel formulată de apelanta-pârâtă , împotriva sentinței civile nr. 6051/04.07.2017, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, în dosarul nr. 6824/303/2017, în contradictoriu cu intimata-reclamantă **Consiliul de Mediere**, având ca obiect cerere de valoare redusă.

La apelul nominal făcut în ședință publică, nu au răspuns părțile.
Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care,
Având în vedere că s-a solicitat judecarea cauzei în lipsă, tribunalul constată apelul în stare de judecată și reține dosarul în pronunțare.

T R I B U N A L U L

Deliberând, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 6051/04.07.2017, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, în dosarul nr. 6824/303/2017, s-a admis excepția prescripției dreptului reclamantei la acțiune privind taxa anuală profesională aferentă anului 2013; s-a admis în parte cererea formulată de reclamantul CONSILIUL DE MEDIERE, în contradictoriu cu pârâta - BIROU DE MEDIATOR; a fost obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 200 lei taxa anuală profesională pe anii 2014-2015; s-a respins capătul de cerere privind taxa anuală profesională aferentă anului 2013, ca prescris; a fost obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 50 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța aceasta soluție, instanța de fond a reținut că prin formularul de cerere de valoare redusă înregistrat pe rolul instanței la data de 07.04.2017, reclamantul CONSILIUL DE MEDIERE, în contradictoriu cu pârâta - BIROU DE MEDIATOR, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea pârâtei la plata sumei de 234.00 lei, conform facturii nr.4131 seria CM din data de 24.10.2016.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că, la data de 24.10.2016, a fost emisă factura nr. 4131, seria CM, având suma totală de 234,00 lei, sumă ce reprezintă: taxa anuală profesională, suspendați/inactivi, pe anul 2015, în valoare de 100,00 lei, taxa anuală profesională, suspendați/inactivi pe anul 2014, în valoare de 100,00 lei și taxa lunară profesională, suspendați/inactivi pe anul 2013, în valoare de 8.50,00 lei.

Prin Hotărârile Consiliului de mediere nr.196 din data de 25.02.2012, la articolul 5 s-a stabilit că „Taxa anuală profesională s-a stabilit în cuantum de 300 lei și se datorează de către toți mediatorii autorizați și înscriși în Tabloul mediatorilor conform Legii nr.192/2006, iar mediatorii suspendați datorează o taxă anuală profesională de 100 lei.

Potrivit art. 17 alineat 2 din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de mediere se organizează și funcționează potrivit prevederilor legii, precum și ale regulamentului său de organizare și funcționare iar, potrivit art. 19 alineat 4 din aceeași lege, în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun.

De asemenea, conform art. 9 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a Consiliului de mediere, aprobat prin Hotărârea nr. 5 din data de 13 mai 2007, consiliul își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din următoarele tipuri de venituri: a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor; b) taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Astfel, potrivit dispozițiilor prevăzute de Regulamentul de Organizare și Funcționare precizate mai sus, Consiliul de mediere a emis hotărârile cu privire la taxe, hotărâri legale ce se află în vigoare, hotărâri pe care le-a depus ca probe în prezenta cauză, obligatorii pentru fiecare mediator autorizat.

Reclamantul a precizat că pârâta și-a luat angajamentul de a respecta hotărârile Consiliului de mediere încă de la completarea cererii de autorizare, precum și a actului de constituire a biroului de mediator.

În drept, reclamantul a invocat dispozițiile art. 1025 din Noul Cod de procedură civilă, precum și celelalte temeuri arătate în cerere.

În dovedirea cererii, reclamantul a depus la dosar, în copie, act de înființare Birou de Mediator datat 28.08.2012, cerere datată 28.08.2012, factura nr.4131 seria CM din data de 24.10.2016, Decizia nr.096B din data de 13.09.2016, Hotărârea nr.30 din data de 08.08.2016 a Consiliului de Mediere, Hotărârea nr.04 din data de 19.02.2016 a Consiliului de Mediere, Hotărârea nr.196 din data de 25.02.2012 a Consiliului de Mediere, Decizia nr.946 din data de 28.01.2011, Hotărârea nr.644 din data de 18.06.2010 a Consiliului de Mediere, Hotărârea nr.1309 din data de 14.12.2008 a Consiliului de Mediere, Hotărârea nr.1307 din data de 14.12.2008 a Consiliului de Mediere, confirmări de primire.

La data de 06.06.2017, pârâta a depus la dosar întâmpinare prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantului, anularea prezentei cereri ca netimbrată, în cazul în care reclamantul nu a înțeles să timbreze acțiunea în conformitate cu art.197 Noul Cod de procedură civilă.

Pe cale de excepții, pârâta a invocat excepția inadmisibilității cererii, deoarece nu întrunește condițiile de admisibilitate, respectiv nu s-a îndeplinit procedura prealabilă prevăzută de art. 1014 Noul Cod de procedură civilă, precum și excepția prescripției dreptului la acțiune pentru o parte din creanța pretinsă - este de remarcat că acțiunea a fost depusă la data de 07.04.2017, iar în factura emisă există sume calculate pentru perioade care exced perioadei de prescripție a creanței - respectiv 3 ani.

Astfel, reclamantul, prin acțiunea introdusă, a susținut că pârâta îi datorează cu titlu de cotizație, o sumă pe care a calculat-o după un algoritm

doar de aceasta știut și înțeles, suma provenind din factura nr.4131 CM/24.10.2016 - în valoare de 234 lei reprezentând: contravaloare taxă lunară profesională 2013 - inactivi/suspendat, contravaloare taxă anuală profesională 2014 - suspendat/inactivi și contravaloare taxă anuală profesională 2015 - suspendat/inactivi.

Pârâta a considerat că reclamanta a întocmit respectiva factură în baza unei clauze abuzive, având în vedere că ea însăși a declarat-o ca fiind inactivă, deci pârâta neputând să își exercite atribuțiile profesionale. Pârâta a considerat ca fiind nelegal faptul că, deși nu și-a putut exercita profesia, reclamantul a înțeles să pretindă o contribuție, chiar și în această situație, în care din această profesie nu a putut obține niciun beneficiu material, pentru că așa a decis reclamantul. Deși pârâta a îndeplinit toate procedurile solicitate de statutul profesiei, în urma verificărilor pe care le-a făcut cu privire la statutul său, a constatat cu surprindere că a fost declarată inactivă, fapt care a împiedicat-o să își desfășoare activitatea, acum fiind pusă în situația de a plăti o cotizație stabilită în mod abuziv de către reclamant.

De asemenea, factura emisă nu i-a fost trimisă fizic - de altfel nu poartă nicio semnătură sau ștampilă a pârâtei de primire.

În acest sens, pârâta a solicitat respingerea acțiunii formulate de către reclamant ca neîntemeiată, să se constate faptul că pârâta nu are obligații pecuniare față de reclamant și, pe cale de consecință, să o exonereze de plata sumei de 234 lei, urmând a respinge acțiunea reclamantului ca neîntemeiată, în principal, și nefondată și nelegală, în subsidiar.

Referitor la creanța pretinsă, pârâta a arătat că reclamantul a depus o factură emisă fără nicio bază, fără acte care să stea la baza emiterii ei, factură care de altfel nu a fost acceptată la plată de către pârâtă.

Pârâta a arătat că creanța reclamantului nu este certă, deoarece existența ei nu rezultă din niciun înscris-factura depusă de către reclamant nefiind acceptată la plată, mai mult decât atât nefiind trimisă către pârâtă în conformitate cu legea și reprezentând o clauză abuzivă, de asemenea arătând că suma solicitată este incertă, conținând sume care nu au nicio justificare legală;

Creanța reclamantului nu este lichidă deoarece nu poate fi determinată cu ajutorul actelor de creanță, ea fiind calculată eronat;

Având în vedere că pentru a putea solicita admiterea acțiunii, reclamantul trebuie să dețină o creanță care să întrunească cumulativ cele 3 criterii și că acesta nu întrunește două dintre ele, pârâta a solicitat respingerea acțiunii formulate de către reclamant ca neîntemeiată, să se constate faptul că pârâta nu are obligații pecuniare față de reclamant.

În drept, pârâta a invocat dispozițiile art.201, 205, 1018 Noul cod de procedură civilă.

La termenul de judecată din data de 04.07.2017, pârâta a depus la dosar, în copie, Decizie de impunere pe anul 2017, adeverințe de venit pe anii 2014, 2015 și 2016.

La termenul de judecată din 04.07.2017 pârâta a renunțat la invocarea excepției netimbrării cererii, iar instanța a respins ca neîntemeiată excepția inadmisibilității cererii pentru neparcurgerea procedurii prevăzute de art. 1014 Cod proc.civ. De asemenea, instanța a unit cu fondul excepția

prescripției dreptului reclamantei la acțiune și a încuviințat pentru părți proba cu înscrisuri.

Analizând probele administrate în cauză, instanța a reținut următoarele:

Potrivit art.1026 alin.1 c.proc.civ., dispozițiile cuprinse în Titlul X din codul de procedură civilă privitor la cererile de valoare redusă se aplică atunci când valoarea cererii, fără a se lua în considerare dobânzile, cheltuielile de judecată și alte venituri accesorii, nu depășește suma de 10.000 lei la data sesizării instanței.

Instanța a constatat că în speță creanța invocată de reclamantă se încadrează în prevederile art.1026 alin.1 c.proc.civ. și nu se numără printre cele excluse de la aplicare de alineatele 2 și 3 ale art.1026 c.proc.civ.

Prin cererea de față, reclamantul solicită obligarea pârâtei la plata sumei de 234 lei pentru care a emis factura fiscală nr.4131/24.10.2016 (f.11). Din cuprinsul facturii rezultă că aceasta a fost emisă pentru sumele reprezentând taxa anuală profesională pentru mediator suspendat/inactiv pe anii 2013, 2014 și 2015.

În art.26 alin.3 din Statutul profesiei de mediator este prevăzut cazul când un mediator autorizat este inactiv.

Prin decizia nr. 946/28.01.2011 și hotărârile nr. 196 și 197/25.02.2012 și 723/23.02.2013 s-a decis de către Consiliul de Mediere plata de către mediatorii inactivi a unei taxe anuale de 100 lei.

Iar în art.29 alin.23 din același Statut s-a prevăzut că mediatorii au obligația să achite taxa anuală profesională (fără a distinge între taxa profesională pentru mediatorii activi sau cea pentru mediatorii inactivi, n.n.) până la 31 decembrie a anului fiscal pentru care această taxă se datorează.

Prin urmare, izvorul creanței invocate de reclamantă nu este reprezentat de factura fiscală nr.4131/24.10.2016, ci de Statut și de menționatele hotărâri ale Consiliului de Mediere, astfel că sunt fără relevanță juridică apărările pârâtei că nu a acceptat factura fiscală emisă de Consiliul de Mediere și că nu ar datora taxa profesională pretinsă de Consiliu: pârâtei, ca mediator autorizat, îi sunt opozabile prevederile Statutului și deciziile organelor de conducere ale Consiliului de Mediere, prin care s-a stabilit obligația de plată a unei taxe de mediator inactiv (indiferent de emiterea sau nu a unei facturi fiscale de către reclamantă), în condițiile în care prevederile privind perceperea acestei taxe nu au fost anulate prin hotărâri judecătorești definitive.

Dat fiind izvorul obligației de plată, la stabilirea scadenței instanța s-a raportat la dispozițiile menționate anterior (Statut și hotărâri), care prevăd că, deși taxa se percepe lunar, ea se datorează anual, ceea ce înseamnă că scadența sumei datorate pe fiecare an este pe data de 31.12 a anului respectiv.

Ca atare, la soluționarea excepției prescripției dreptului reclamantei la acțiune, instanța nu a avut în vedere data emiterii facturii fiscale sau termenul de plată menționat în această factură.

Termenul de prescripție aplicabil în speță este cel general de 3 ani prevăzut de art.2.517 c.civ. și el curge, conform art.2.524 alin.2 c.civ., de la împlinirea termenelor de plată pentru fiecare an, respectiv din 31.12.2013

1
pentru taxa aferentă anului 2013, din 31.12.2014 pentru taxa aferentă anului 2014 și din 31.12.2015 pentru cea aferentă anului 2015.

Întrucât cererea de față a fost introdusă la data de 06.04.2017 (f.29), înseamnă că termenul de prescripție era împlinit pentru taxa aferentă anului 2013, nu și pentru taxele anilor 2014 și 2015.

Prin urmare, instanța a admis excepția prescripției dreptului reclamantei la acțiune privind taxa anuală profesională aferentă anului 2013 și a respins acest capăt de cerere ca prescris, urmând a obliga pârâta, în temeiul art.1.030 c.proc.civ., la plata sumei de 200 lei taxa anuală profesională pe anii 2014-2015, din considerentele expuse anterior.

În temeiul art.1.032 c.proc.civ., instanța a obligat pârâta la plata către reclamantă a sumei de 50 lei cheltuieli de judecată constând în taxa de timbru achitată de reclamantă.

Împotriva acestei sentințe civile, în termen legal, a declarat apel pârâtă - Birou de Mediator, ce a fost înregistrat pe rolul Tribunalului București Secția a III-a Civilă la data de 25.09.2017, sub nr. dosar 6824/303/2017, considerând-o ca nelegală și netemeinică.

Principalele motive de nelegalitate a hotărârii atacate sunt următoarele:

1.Conform atribuțiilor Consiliului de mediere prevăzute în art.20 precum și prevederilor ce stabilesc veniturile instituției din art.21 din Legea nr. 192/2006, acesta nu are dreptul de a institui taxe profesionale de tip anual în sarcina mediatorilor, taxe care ar constitui o condiție pentru exercitarea profesiei și prin care s-ar încălca durata nelimitată de autorizare ca mediator, garantată prin lege.

2.Administrarea Tabloului mediatorilor "în conformitate cu cerințele legii" reprezintă aplicarea dispozițiilor art.12 din Legea nr. 192/2006, activitate care este atribuția Consiliului de mediere conform dispozițiilor art.20 lit. f. și nu o obligație a mediatorilor. Susținerea acestei activități se face din sursele de venit ale Consiliului de mediere prevăzute în art.21 și nu din banii mediatorilor.

3.Legea medierii nu prevede nicio obligație pentru mediatorii de a plăti taxe sau orice alte sume de bani obligatorii către Consiliul de mediere pe parcursul exercitării profesiei. Consiliul de mediere nu are atribuția legală de a institui obligații pentru mediatorii în afara celor prevăzute expres și limitativ de lege.

4.Consiliul de mediere nu poate pretinde mediatorilor să susțină financiar funcționarea instituției, cu sume fixe datorate anual ca într-un sistem de cotizație asociativ, de vreme ce Consiliul de mediere nu este un organism profesional asociativ al mediatorilor.

5.Mediatorul plătește la autorizare, respectiv la modificarea formelor de exercitare taxe destinate prestării acestui tip de servicii, care includ și înregistrarea în Tabloul Mediatorilor, respectiv modificarea datelor înscrise în Tabloul Mediatorilor, Consiliul de mediere nu poate pretinde alte taxe pentru administrarea datelor mediatorului înscris în Tabloul Mediatorilor și cu atât mai puțin o taxa scadentă anual. În caz contrar, Consiliul de mediere încasează o plată nedatorată, fiind îndrituit conform 1341 Cod civil la restituire.

6. Consiliul de mediere nu are atribuția și în consecință, nici dreptul conform prevederilor legii de a încadra o faptă la abaterea prevăzută de art.38 lit.e, aceasta fiind exclusiv atribuția Comisiei de disciplină în cadrul procedurii prevăzute de art.40 din Legea nr. 192/2006. Consiliul de mediere nu are dreptul să stabilească nivelul sancțiunilor prevăzute de art.39, această atribuție revenind de asemenea Comisiei de disciplină în cadrul procedurii prevăzute de art.40.

7. Consiliul de mediere nu are dreptul de a modifica condițiile de furnizare a serviciului de mediere care au fost stabilite exclusiv prin Legea nr. 192/2006, cu modificările și completările ulterioare, în acord cu cadrul legal european privind libertatea serviciilor. Singura condiție pentru furnizarea serviciului de mediere în România, atât pentru mediatorii cetățeni români, cât și pentru cetățenii din spațiul european, este autorizarea ca mediator, autorizare care este pe termen nelimitat. Consecința aplicării prevederilor hotărârilor mai sus menționate este faptul că dreptul de furnizare a serviciului de mediere, autorizarea, se acordă pe perioadă de un an și depinde de o plată al cărei quantum este stabilit aleator de către orice Consiliu; ceea ce încalcă prevederile legii și reprezintă un abuz.

Consiliul de mediere nu are calitatea legală de a reglementa în domeniul autorizării și furnizării serviciului de mediere și nici al profesiei de mediator, atribuțiile sale fiind stabilite în cuprinsul art.20 al Legii nr. 192/2006, orice abatere de la acesta reprezentând o uzurpare a funcției. Consiliul de mediere este organism de interes public, asimilat autorităților.

Taxa profesională anuală nu este și nici nu a fost niciodată prevăzută de Legea nr. 192/2006 privind Medierea și organizarea profesiei de mediator. Consiliul de mediere este o instituție de interes public care se organizează și funcționează conform prevederilor Legii 192/2006, atribuțiile sale fiind cele prevăzute în art.20. Totodată art.21 din Lege prevede: "Consiliul de Mediere își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din venituri proprii, după cum urmează:

- a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor;
- b) donații, sponsorizări, finanțări și alte surse de venit dobândite în condițiile legii;
- c) încasări din vânzarea publicațiilor proprii;
- d) sumele provenind din amenzi aplicate ca sancțiuni disciplinare;
- e) alte sume rezultate din activitatea Consiliului de Mediere stabilite prin Regulament." Pentru ca veniturile Consiliului să fie legale, acestea trebuie să se limiteze la categoriile prevăzute în Art.21. Unica taxă prevăzută de Lege este taxa de autorizare a mediatorilor, aceasta fiind singura permisă de lege a fi încasată de către Consiliul de Mediere ca sumă de bani pentru obținerea unui drept, respectiv pentru a se obține dreptul de furnizare autorizată a serviciului de mediere.

După autorizare pe parcursul exercitării profesiei nu există nicio obligație pentru mediatorii de a plăti vreă taxă.

Legea nu permite Consiliului de Mediere de a institui alte taxe de natură celei de autorizare. Legea permite în schimb Consiliului de Mediere încasarea unor sume de bani rezultate din activitatea sa care trebuie stabilite prin Regulamentul de Organizare și Funcționare și care pot include

servicii prestate inclusive mediatorilor care sunt opționale și care se solicită și se acceptă de către aceștia.

Legea însă nu impune mediatorilor să contracteze obligatoriu vreun serviciu de la consiliul de mediere.

Arată tot aici că mie, subscrisului mi se impută o factură emisă pentru trei ani. Dacă ar fi fost o taxă datorată anual cu adevărat, atunci facturile ar fi trebuit emise și comunicate pentru fiecare an în curs. Faptul că așa-zisele datorii pentru 3 ani au fost cuprinse într-o singură factură, demonstrează încă o dată - dacă mai era nevoie - incoerența chiar și în contabilitate a actualului Consiliu de Mediere!!!

În acest sens solicită instanței să fie admis apelul și să respingă acțiunea formulată de către Consiliul de Mediere ca neîntemeiată, să constate faptul că apelantul nu are obligații pecuniare față de Consiliul de Mediere și pe cale de consecință să fie exonerat de plata sumei de 200 lei și 50 lei cheltuieli de judecată.

În drept, art. 717, 416 și urm C .pr.civ.

Intimatul reclamant Consiliul de mediere a formulat întâmpinare la apelul declarat în cauză, prin care a solicitat respingerea acestuia și menținerea Sentinței civile nr. 6051 din 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 6 în dosarul de mai sus ca fiind temeinică și legală pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 17 alineat 2 din Legea 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de mediere se organizează și funcționează potrivit prevederilor legii, precum și ale regulamentului său de organizare și funcționare iar potrivit art. 19 alineat 4 din aceeași lege, în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun.

De asemenea, conform art. 9 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a Consiliului de mediere, aprobat prin Hotărârea nr. 5 din 13 mai 2007, consiliul își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din următoarele tipuri de venituri: a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor; b) taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator;

Astfel, potrivit dispozițiilor prevăzute de Regulamentul de Organizare și Funcționare precizate mai sus, Consiliul de mediere a emis hotărârile cu privire la taxe, hotărâri legale ce se afla în vigoare, hotărâri pe care le am depus ca probe în prezenta cauză, obligatorii pentru fiecare mediator autorizat.

Face precizarea că potrivit hotărârilor Consiliului de mediere fiecare mediator are obligația de a plăti taxa astfel cum și-a luat angajamentul la autorizarea în profesie așa cum rezultă din actul de înființare a biroului de mediator.

Potrivit dispozițiilor art. 1270 cod civil, contractul valabil încheiat are putere de lege între părțile contractante, astfel încât prin această dispoziție legală se instituie foita obligatorie a contractului între părțile contractante, conform principiului de drept pacta sunt servanda, iar în baza art. 1170 Cod civil, părțile trebuie să acționeze cu bună credință atât la negocierea și încheierea contractului cât și pe tot timpul executării sale.

Deasemenea precizează că potrivit art. 1516 Cod civil creditorul are dreptul la îndeplinirea integrală, exactă și la timp a obligației, iar potrivit art.

1350 Cod civil, atunci când fara justificare o parte a unui contract nu isi îndeplinește aceasta îndatorire, respectiv obligațiile pe care le a contractat ea este răspunzătoare de prejudiciul cauzat celeilalte parti si este obligata sa repare acest prejudiciu in condițiile legii. De asemenea potrivit art. 1548 Cod civil culpa debitorului unei obligații contractuale se prezuma prin simplul fapt al neexecutării.

Astfel cum a precizat si in cererea de chemare in judecata mediatorul si a luat angajamentul de achitare a tuturor taxelor inca de la autorizare.

In dovedirea temeiniciei susținerilor sale solicită proba cu înscrisuri.

Depune practica judiciara in susținerea celor precizate.

In drept, art.205 Cod proc. civ. precum și toate celelalte temeuri invocate în cuprinsul prezentei întâmpinări.

Deliberând asupra cererii de apel prin prisma motivelor formulate raportat la actele și lucrările dosarului de fond, instanța de judecată reține ca apelul este nefundat pentru următoarele considerente:

La data de 24.10.2016, a fost emisă factura nr. 4131, seria CM, având suma totală de 234,00 lei, sumă ce reprezintă: taxa anuală profesională, suspendați/inactivi, pe anul 2015, în valoare de 100,00 lei, taxa anuală profesională, suspendați/inactivi pe anul 2014, în valoare de 100,00 lei și taxa lunară profesională, suspendați/inactivi pe anul 2013, în valoare de 8.50,00 lei.

Prin decizia nr. 946/28.01.2011 și hotărârile nr. 196 și 197/25.02.2012 și 723/23.02.2013 s-a decis de către Consiliul de Mediere plata de către mediatorii inactivi a unei taxe anuale de 100 lei.

Astfel, la art. 4 se precizează ca taxa anuala profesionala pentru mediatorii suspendați, fara FEP sau inactivi este de 100 lei, taxa anuala profesionala fiind de 300 lei pentru ceilalți mediatori.

Tribunalul retine ca la dosar exista cererea de autorizare ca mediator formulata de apelanta(fila 10 dosar fond) prin care aceasta și-a luat angajamentul de a achita întocmai si termen taxele hotărâte de Consiliul de Mediere încă de la completarea cererii de autorizare, precum și a actului de constituire a biroului de mediator din 28.08.2012(fila 9 dosar fond) iar potrivit hotărârilor Consiliului de mediere, fiecare mediator are obligația de a plăti taxa astfel cum si-a luat angajamentul la autorizarea in profesie asa cum rezulta din actul de înființare a biroului de mediator.

Tribunalul retine ca în art.29 alin.23 din Statutul mediatorilor s-a prevăzut că mediatorii au obligația să achite taxa anuală profesională (fără a distinge între taxa profesională pentru mediatorii activi sau cea pentru mediatorii inactivi, n.n.) până la 31 decembrie a anului fiscal pentru care această taxă se datorează.

Potrivit hotărârilor enunțate anterior s-a stabilit că „Taxa anuală profesională s-a stabilit în cuantum de 300 lei și se datorează de către toți mediatorii autorizați și înscriși în Tabloul mediatorilor conform Legii nr.192/2006, iar mediatorii suspendați datorează o taxă anuală profesională de 100 lei.

Prin urmare, tribunalul nu poate retine susținerea apelantei referitoare la existenta unei clauze abuzive in privința plății taxei de mediator ca urmare a faptului ca era suspendata ca urmare a hotărârii Consiliului, caci potrivit

reglementarilor statuate, aceste taxe se datorează chiar și de către mediatorii inactivi, într-un quantum mai redus.

Pe de alta parte, aceasta clauza nu are cum să fie abuziva, deoarece ea este prevăzută actele constitutive, nefiind vorba despre un contract și partea poate să adere sau nu la autorizarea în profesie.

În ceea ce privește stabilirea taxelor prin Hotărâri ale Consiliului de Mediere, nu se poate retine că sunt abuzive, câtă vreme potrivit dispozițiilor legale acesta are atribuții legale în privința stabilirii acestor taxe iar aceste hotărâri, câtă vreme nu sunt contestate în instanța de contencios administrativ se bucură de prezumția de legalitate.

Totodată, potrivit art. 17 alineat 2 din Legea nr.192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator cu modificările și completările ulterioare, Consiliul de mediere se organizează și funcționează potrivit prevederilor legii, precum și ale regulamentului său de organizare și funcționare iar, potrivit art. 19 alineat 4 din aceeași lege, în exercitarea atribuțiilor sale, Consiliul de mediere adoptă hotărâri cu votul majorității membrilor care îl compun.

De asemenea, conform art. 9 din Regulamentul de Organizare și Funcționare a Consiliului de mediere, aprobat prin Hotărârea nr. 5 din data de 13 mai 2007, consiliul își acoperă cheltuielile de organizare și funcționare din următoarele tipuri de venituri: a) taxe provenind din autorizarea mediatorilor; b) taxe profesionale pentru exercitarea profesiei de mediator.

Astfel, potrivit dispozițiilor prevăzute de Regulamentul de Organizare și Funcționare precizate mai sus, Consiliul de mediere a emis hotărârile cu privire la taxe, hotărâri legale ce se află în vigoare, hotărâri pe care le-a depus ca probe în prezenta cauză, obligatorii pentru fiecare mediator autorizat.

Prin urmare, dacă apelanta nu era de acord cu quantumul acestor taxe stabilite prin aceste hotărâri nu avea decât să conteste aceste hotărâri, însă câtă vreme este mediator autorizat, chiar și inactiv, are obligația de a achita taxele stabilite de acest organism.

În ceea ce privește alegația că Consiliul de mediere nu are atribuția și în consecință, nici dreptul conform prevederilor legii de a încadra o faptă la abaterea prevăzută de art.38 lit.e, aceasta fiind exclusiv atribuția Comisiei de disciplină în cadrul procedurii prevăzute de art.40 din Legea nr. 192/2006, tribunalul retine că într-adevăr prin Hotărârea nr. 30/08.08.2016 s-a stipulat că mediatorul cu o restanță la plata mai mare de trei ani are obligația de a achita la zi debitul înregistrat iar în caz de neplata fapta se consideră abatere disciplinară.

Cu toate acestea, tribunalul retine, pe de o parte, că orice hotărâre contrară legilor și statutului trebuie contestată iar, pe de alta parte, acest aspect al răspunderii disciplinare excede analizei cauzei pînă la ce are ca obiect plata taxelor anuale restante în cadrul unei cereri cu valoare redusă.

În privința susținerilor privind faptul că această creanță nu este certă, lichidă și exigibilă, întrucât factura nu a fost semnată la plata pentru acceptare de către apelanta, tribunalul retine că factura a fost emisă în baza raporturilor contractuale dintre părți prin cererea de autorizare birou de mediator, astfel că aceasta a avut ca fundament hotărârile Consiliului de mediere, ca urmare a cererilor formulate de către apelanta de autorizare și

înființare birou, pe care și le-a însușit prin semnătura și s-a obligat să achite taxele stabilite de acest Consiliu și să respecte hotărârile adoptate de acesta, astfel că nu are relevanță dacă factura fiscală a fost semnată sau nu de apelantă, deoarece acestea, ca mediator autorizat, îi sunt opozabile prevederile Statutului și deciziile organelor de conducere ale Consiliului de Mediere, prin care s-a stabilit obligația de plată a unei taxe de mediator inactiv (indiferent de emiterea sau nu a unei facturi fiscale de către reclamantă), în condițiile în care prevederile privind perceperea acestei taxe nu au fost anulate prin hotărâri judecătorești definitive.

Faptul că a fost emisă o singură factură pentru taxele datorate pe trei ani calendaristici nu are relevanță, din moment ce prin Hotărârea nr. 30/08.08.2016 s-a stabilit să se achite obligațiile de plată pe ultimii trei ani, nefiind un termen prevăzut până la care trebuie emisă facturile fiscale, astfel că nici acest motiv de apel nu poate fi reținut de către instanța.

Pentru toate aceste considerente, având în vedere că sentința apelată este legală și temeinică, tribunalul va respinge apelul, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge ca nefondat apelul formulat de apelantă-pârâtă :

- **Birou de Mediator**, cu sediul în

împotriva sentinței civile nr.

6051/04.07.2017, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, în dosarul nr. 6824/303/2017, în contradictoriu cu intimata-reclamantă **Consiliul de Mediere**, cu sediul în București, Șos. Nicolae Titulescu, nr. 88B, sector 1.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 23.01.2018.

Președinte
Andrei Gongone

Judecător
Iulian Panait

Grefier
Andreea Ababei

Red./Tehnored/Jud. I.P.
4 ex./26.07.2018

Judecătoria Sectorului 6 București
Jud. Fond: Axînti Nocoleta